

ומפרשת הגמרא כיצד הוא טופל:

חזקיה אמר: **טופלין בהמה של מעשר לבהמה של חולין.**

והיינו, אם יש לו הרבה אנשים שהוא צריך להאכילם בשר חגיגה, ואין להם סיפוק בבהמה אחת, יביא בהמה אחת לקרבן חגיגה מן החולין, ושאר הבהמות יביא מן המעשר. ואף על פי שכל הקרבנות שמביא ביום ראשון שם חגיגה עליהן, כבר יצא ידי חובה בראשונה מן החולין, ועתה רשאי להוסיף ולהביא מן המעשר [רש"י].⁽¹⁾

ואין טופלין מחברים מעות מעשר למעות חולין, לקנות בהמה גדולה.

ורבי יוחנן אמר איפכא: טופלין מעות למעות, ואין טופלין בהמה לבהמה.⁽²⁾

תניא כוותיה דחזקיה, ותניא כוותיה דרבי יוחנן.

תניא כוותיה דרבי יוחנן, שאמר: אין טופלין אלא מעות:

כתיב: "ועשית חג [לשון חגיגה] שבועות לה' אלהיך, **מסת** [לשון חולין הוא] נדבת ידך, אשר תתן כאשר יברכך ה' אלהיך".

"מסת" — מלמד הכתוב שאדם מביא חובתו מן החולין.

ומניין שאם רצה לערב [לטפול] עם החולין מעשר שני הרי הוא מערב [טופל]?

תלמוד לומר: "ועשית, כאשר יברכך ה' אלהיך". ומשמע ועשית מכל אשר יברכך, אפילו מן המעשר.

ומדאמר לשון "מערב" משמע שטופל מעות למעות ומערבן בבהמה אחת. אבל כשטופל בהמה לבהמה אין כאן עירוב, שכל בהמה עומדת לבדה, והיינו דתניא כוותיה דרבי יוחנן.

תניא כוותיה דחזקיה:

"מסת" — מלמד, שאדם מביא חובתו מן החולין.

הותרה טפילה מפני שיש אדם שיש לו אוכלין מרובין ונכסים מועטים, ואי אפשר להביא אכילות כולן מן החולין. אבל המביא עולה למה יהא טופלה? יביא בהמה קטנה, במעה כסף. ומכך שהותרה טפילה בחגיגה כדי שיהיה מה לאכול, משמע שיש מצות אכילה בחגיגה לכל אדם.

1. ראה אריכות בהסבר דבר זה, ובביאור שיטות חזקיה ורבי יוחנן, בחידושי רבי אריה לייב חלק א סימן כא אות ב.

2. ביאר רש"י: לחזקיה נראה טוב יותר לטפול

בהמה לבהמה כדי שיביא בהמה שלימה מן החולין, ולרבי יוחנן נראה טוב יותר שבכל אכילותיו יהא מעורב חולין.

ובתוספות הביאו בשם ירושלמי, שמחלוקתם תלויה בנידון אם חולק אדם חובתו לשתי בהמות, וחזקיה סובר: חולק אדם חובתו לשתי בהמות.

וביאר הרש"ש: לחזקיה יכול אדם להביא שיעור דמי חגיגה שהיא שתי כסף על ידי הבאת שתי בהמות כל אחת שוה מעה כסף, אלמא דמצטרפי שתי בהמות אהדדי לצאת ידי חובתו בהן, לכך כמו כן, אף שהבהמה השניה היא כולה ממעשר, מצטרפת היא עם הראשונה שהיא